

מסורת הש"ס

(א) יצמות קה"ט, ט' לעיל
 יט'; (א) מנהיג יל. נפ"י
 כחוס' מיר נב. ד"ה ת"ש;
 (ד) טהרות פ"ט מ"ט לעיל
 ד, (ט) נפ"י סח: חולין פד"ג;
 (ו) נפ"י טס'; (ז) לעיל ג.
 ח) גי' רש"א שיהא יכול
 להיות לה, (ט) ונחגיגה יל.
 ד"ה הא חילול דמחמי
 שמעין מניה עד חילול
 דמרי קרלי כמיו, (י) לעיל
 מנ"י.

תורה אור השלם

- דבריו אל בני ישראל
 ואמרתם אליהם איש איש
 כי יתקף וכן מבשרו וזב
 טמא הוא: ויקרא טו ב
 אלה השמאים לכם
 בכל חשדן כל דבגע בהם
 במתם ויטמא עד הקרב:
 ויקרא יא יא
- וזאת תהיה טמאתו
 חוזהו רך בשורו את זבוב או
 תחתים בשורו מזבוב
 טמאתו הוא: ויקרא טו ג
 וכן ירק וקוב בשחור
 ובכס בגדיו ורחץ במים
 ויטמא עד הקרב:
 ויקרא טו ד
- וכי ימותו את הבהמה
 אשר היא לכם לאכלה
 הנגע בגבולתה ויטמא עד
 הקרב: ויקרא יא לט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טומאת קרב כו'
 מטמא במגע. ע"י פ"ב מ"ב
 דלהלן ובהע"כ שט. ועי'
 כהנע"כ פ"ד מ"ה דטהרות
 וי"ע:

לעזי רש"י

פרו"ט. קרפדה.
 בו"ט. קרפדה.

דם הנדה פרק שביעי נדה

נו.

עין משפט
 נר מצוה

יב' א מ"י פ"א מה' משכב
 ומושג הלכה טו:
 ב ג ד מ"י פ"ד מה' הל'
 אבות הטומאה הלכה יב:
 בא ה מ"י טס' פט"ו הלכה
 י:
 בב ו מ"י פ"ב מה' הלכות
 משכב ומושג הלכה א:
 בג ז מ"י פ"ח מה' הלכות אבות
 הטומאה הלכה ד:
 בד ח מ"י פ"ג מה' הלכות
 משכב ומושג הלכה ז:
 בה ט מ"י פ"ח מה' הלכות אבות
 הטומאה הלכה ד:
 הטומאה הלכה ד:

תוס' הרא"ש

דם היוצא מפיו טהור. בפרק
 מצות חליצה מוקי לה
 בשוהת דאי לאו הכי טמא
 משום צתצותו הרוק: דם
 היוצא מפיו האמה. אע"ג
 דממשיגין ליה ב' בנות
 כותים היינו לנפין שאינו
 נעשה זכ ע"י אותו דם והכא
 יוצא דופן זאת היא העולה
 הרי אלו ג' מיעוטי. ובה"ג
 פריך פ"ק ודוחים ככל אחר
 מן להוציא ואכן אבות.
 וי"ל דזאת נמי הוי מיעוטא
 ומוציא דזאת קא דריש
 כדרשין לעיל כיחז וניעו
 ומוציא דוכי ירוק. ובת"כ
 דרשין דאין זאת למעוטי
 וי"ל וליה סרחה והרעי:
 זעה דם מן הרוק ויוצא וחוור
 ונבלע. והימה למה לי קרא
 לרבות כיחז וניעו ומימי
 רגליו הא הוי יוצא דרוק
 שמתעללין ויוצאין וחוורין
 ונבלעין וי"ל דאפ"ה לא
 מבינן אי לאו דכתיב
 בהריא דהוה ממשיגא להו
 מואה טמא כי היכי
 דמשיגא מניה דם היוצא
 מפיו ומפיו האמה. והימה
 למה לי תרי קראי וכי ירוק
 לכיחז וניעו וזאת למי רגלים
 וי"ל דאי לאו ובראי דוכי
 הוה מוקמינן וזאת לכיחז
 וניעו ודוקא היצא מן הפה
 כמין רוק. אבל השוא
 דכתיב וכי יאיתר וזאת
 לרבות כל דבר שמתעלל
 ויוצא וחוור ונבלע: גילף
 מזבוב. ב' בנות כותים
 מיבעיא ליה אי מקום ויבה
 מעין הוא או לא והכא פריך
 אי לאו מעין הוא: אמר
 ריש לקיש שרץ שנשרף
 ושלדו קיימת טמא. אע"ג
 דאמר ריש לקיש שרץ שיבש
 הוי' נשרף גריד טפי. ומיהו
 לענין לרבינוהו מקרא
 שכולין הן:

דם היוצא מפיו טהור. בפרק מצות חליצה (יבמות דף קה). מוקי
 בשוהת דאי לאו הכי טמא משום צתצותו הרוק:
 דם היוצא מפיו האמה. ואם תאמר הא כבר ממעטין בריש
 צנות כותים (לעיל דף לב): איש מאודם ויש לומר דהיינו דאין
 נעשה זכ ע"י רגלים אודם אבל אם
 כבר נעשה זכ ליהוי דם היוצא מפיו
 האמה טמא כמו רוקו ולכן נריך
 קרא הכא למעוטי: וזאת דרבות
 מימי רגליו בטומאה. מו"י דוחא
 קדריש כי היכי דדרשין לעיל כיחז
 וניעו מו"י דוכי ירוק אבל זאת בכל
 דוכתי אלא למעוטי והאי זאת נמי
 אלא למעוטי דכתיב מנריך נמי
 מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי
 זעה וליה סרחה וחד למעוטי דם
 היוצא מפיו ומפיו האמה:

מה רוק שמתעלל ויוצא בו. מכא
 רביצא דוכי ירוק הזכ צטהור
 ודוחא דריש הכי אכל אי לאו הני
 קראי הוה ממעטין כוליה כיחז
 וניעו ומי רגלים מוטמא הוא כמו דם
 היוצא מפיו האמה וא"ת ולמה לי מרי
 קראי וכי ירוק לכיחז וניעו וזאת למי
 רגלים וי"ל דמרי ירוק לא הוה דרשין
 אלא כיחז וניעו שיוצא דרך הפה או
 מי האף נמי לרבי יוחנן דדמי כמו
 רוק מוחא לא הוה מרדינן אלא מי
 רגלים שיוצאין מפיו האמה כמו זכ
 דקרא דחאט גבי זכ כתיב או משום
 דאין ממקום טמא מיהו קשה
 דמשמע דהוה מרדינן מלכ האשה
 מוחאט אס היה חוזר ונבלע ואמאי
 וזה אפילו כיחז וניעו לא הוה מתרבי
 מוחאט אי לאו רביצא דוכי ירוק ולכן
 לומר דאי לאו רביצא דוכי ירוק הוה
 מוקמינן וזאת לכיחז וניעו דוקא דהוי
 כעין רוק אכל השתא דכתיב וכי ירוק
 אייתר וזאת לכל דבר המתעלל ויוצא
 וחוור ונבלע: וי"ל דהוה מו"ב. אי
 זעה לאו מעין הוה דנעיא היא בפרק
 צנות כותים (לעיל דף ל): אי בהם אי
 מהם בו. ואע"ג דמהאי דהם ומהם
 דרשין צפ"ק דחגיגה (דף יא).
 שיעורו כנעדה הם אסמכתא
 הוה דשיעורים הלכה למשה מסיני:
 שרץ שנשרף. ק"ק דלא עריב
 יבש ושרוף צהדי הדדי דמחז קרא
 קדריש להו: שכבת זרע בראויה
 להזרע. ואם תאמר והלא שכתב
 זרע שאינו יורה כחן ראויה להזרע
 ומטמא ויש לומר דמין ראויה להזרע
 צעין ואפי' שאינו יורה כחן כיון שהוא
 לח משיג מין שכתב זרע הראוי להזרע:
 בגומא

שכתב זרע הראויה להזרע נבלה דכתיב כי ימות כעין מיתה: אם
 יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש
 דתניא כמה היא שריית בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו
 רשב"ג אומר צריבין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת בו: אומר שמואל טהור
 מלטמא בכזית אבל מטמא טהור כזית אלא טמא טומאת רקב: מתני' והשרץ שנמצא
 לשרות ולחוור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אלא טמא טומאת רקב: מתני' והשרץ שנמצא
 במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתו את החלוק הזה ולא היה בו כתרס או עד
 כתרס שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתו את החלוק הזה ולא היה בו כתרס או עד
 שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר הדיבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת
 שיחא יכול לחזור ולהיות לח: גמ' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו ברוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי
 נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו ברוק הא לא בדיק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד
 אי

ממקום טומאה. ממקום שזבזב יוצא שהוא טמא צבצילו: דם היוצא
 מפי אמה. של זכ גמור יליף ליה לקמן דטהור: יכול דם היוצא
 מפיו. של זכ יהא נדון כרוק ודם היוצא מפי אמתו יהא נדון כזב:
 ואיפוך אלא. וזאת לרבות דם וזהו להוציא מי רגלים: שמתעלל
 מתאסף הרבה כחוד ואח"כ יוצא
 כגון רוק ומי רגלים ושכנת זרע: דם
 אין מתעלל ויוצא דכי אלא קמא
 קמא נפיק: וחוור ונבלע. כשאינו
 מוציא: אף כל כו'. כגון סילון של
 מי רגלים חוזר ונבלע יאל דם שאינו
 מתעלל ויוצא חלב אע"ג שמתעלל
 אינו חוזר ונבלע: ועליו. דפוס
 לורמו: קיימא. שלא נשבר ונתפור:
 כגון. כשכולו שלם טמא אפילו
 יבש: צהס. צשרנים כתיב (ויקרא
 יא) כל הנוגע בהם: מהס. וכל אשר
 יפול עליו מהם צמותם יטמא (שם):
 וצוגי. פרו"ט הנמצאים יבשים
 צמחאט והוא צב ויש שקרין אותו
 צלע"ו צו"ט: סתווא. צליה ונרקבת
 רי. כעין ריר שהוא לא כמו (שמואל
 א כה) ויורד רירו על זקנו: סחילתו
 אע"פ שאין סופו. אין נריך שיהו
 המים פושרין כסוף כשכילה מעת
 לעת: יהודה בן נקוסא אומר. אין
 נריך שיהו המים פושרין כסוף אכן יהו
 על השרץ כמעת לעת אע"פ שאין
 סופן וקולא היא דאי לא הדר צבתי
 טהור ואע"ג דאי הוה פושרין כל מעת
 לעת הוה הדר: טומאס רקב. מלא
 מרוד ממנו * מטמא צמגע ומשא
 ואהל: מתני' ומטמא בין לח וצין
 יבש. כהתם או השרץ צין שנמצאו
 לחין צין שנמצאו יבשין מטמא כל
 טהרות שנמצאו צמבזי מיום כיבודו
 ושעשה האשה מיום כזוס: היבש
 מטמא למפרע. עד שעת כיבוד או
 כיצוס דאיכא למימר לאחר כיצוס מיד
 נפל. אכל הלא אינו מטמא למפרע
 אלא עד שעה שנוכל לומר אס נפל
 צמותיוס עדיין הוא יכול להיות עכשו
 לא אכל עד שעת הכיבוד והוה מרודה
 לא דהא לא הוא ולי מהני מטמא
 נפל הוה מתעבד יבש: גמ' חזקתו
 צדוק. מי מחזקין דדיק ליה צשעת
 הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם
 כיבוד טהורות: או משום דחזקתו
 מסכד. דאי הוה הם צשעת כיבוד
 הוי נפיק האי שרץ כממת כיבוד:
 דאמר כביד ולא צדיק. כדמיו ולא
 צדקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הן
 דמקמי כיבוד משום דחזקתו צצדוק
 צשעת כיבוד הא לא צדיק וטהרות
 דמקמי כיבוד נמי טמא' ולי אמרת כו':
 אי